

*szent szobra közt, mert minden fém ott már csak egyszerű nyersanyag,
hegységeit vesztett ország bányái nélkül cirkulál
a monumentális diktátorból forradalmár vagy nagybarang,
s fordítva, miként úgy adódott tört kar, oxidált ágyúcső,
amiből villanyvezeték lett, érmék, kegyelet angyala,
abból sárgaréz borbélycégér, elkallódott tölténybüvelő,
egybe dobálva minden forma ebben a forró tömegsírban,
abonnan Szent Erzsébetet sem lehet már visszamenteni,
mint a nappalt az alkonyatból, csak a Nap tüze kél megint,
zár a kobó, indul a munka egy másik krematóriumban.*

*Maradt-e némi képességem örülni még a régi helynek,
hol olyan szabad s könnyű voltam, mint talán semmikor,
ötven év minden virágzását szagoltam, szálát szakítottam,
s ibolyától kikericsig volt kinek adnom, hova tennem,
bittem, hogy mint az édenkertben nem lesz közöm az elmúláshoz,
míg a reménység megtévesztő pillanatában ringatózom,
észreveszem, a kipusztult fák helyébe nyomuló eget,
és hirtelen nagyon hiányzik valaki a zöld sokaságból,
tán a valahol itt tekergő múltammal kéne találkoznom,
bár azt se tudná, ki vagyok az egészen más időben járva,
én is csak arról ismerném föl, visszanézve háta mögül,
ahogy magát virágért hajló mozdulatával elárulja.*

ZALÁN TIBOR

Ősz-foszlányok

*és bizonyára túldimenzionáls magadat
Vagy a jelenséget ami körülöttes kialakult
Vagy helyetted (a helyedben a helyeden) Vagy rád rakódott
az idők során kíméletlenül De mindegy is melyik
Ez valószínűtlenül nagyképűen hangzik De nem izgatod fel
magadat miatta Legalább te elhiszed hogy nincs
benne semmi fényezés öntömjén Legfeljebb megtörténik
hogy magaddal is szokatlanul őszinte vagy (miért is)
az ilyen pillanatokban És a megmagyarázhatatlanságig
szókimondó És jószerevével te sem tudod hogy miért is Főleg
nem hogy megéri-e egyáltalán bármit vetni oda nekik Ezeknek
Akár tréfából Pedig tréfálni sincs semmilyen okod Hallod hogy
a halál kakasai felugatnak hajnalban alvóhelyed közelében*

*Ez már nem játék többé Nem a foghúzás tompa fájdalma
Amikor recseg-ropog az állkapocsba csontosodott idő Recseg-
ropog az idő állkapcsába belecsontosodott élet Hogy
egyetlen sikoltás kíséretében kiszakadjon És a lélek fénybe
érjen És Már mióta mosolyogsz öntelten hogy még mindig nem
bírtak el veled Pedig lassan a legócskább halál is le tud majd győzni
Végső soron reménytelen ez Mint Kornati kopár szigetein fának
lenni Társtalanul Értelmetlenül Zöldellni ott ahol senki
sem lát Megérint a biáavalóság friss sós tengeri lebelete
Egyszer szembe kell néznie mindenkinek Neked is És mindenkivel Pedig
már könnyen fáradsz És zaklatottan alszol el A Göncölszekeret
bámulod ablakod fölött Bakján ülni látod őket De már nem akarsz
közéjük szökellni Már nem is akarsz igazából semmit És a semmit*

*sem akarod igazán Peregnek az évek S velük elperregtek a
legszebb napok Naptárlapok dünnnyögöd És még csak nem is
szégyenkezel hogy mekkora közhelybe akadtál bele már
megint Felriadsz és rettegve vizsgálod hogy zsidbad-e a bal
karod Mert az rosszat jelent Olyasmit (olvasol kapkodva utána
az interneten) hogy hamarosan elszáll valami az agyadban De
aztán nem Talán Vagy igen Minden csak idő kérdése Mióta az idő
nem kérdés többé Csak ez a derengés ne Túlvergődni az átvirrasztott
hajnalok válaszok nélküli szorongásán Feladatnak sok Célnak
kevés Élethez semmi Versírásba menekülsz Mintha az segítene
valamit Csak elodázása más semminek Minek A fák lombját bámulod
Pedig nem is láthatod őket Bámulod a nem láthatott nőket Rímnek
ez azért rossz Még ha őszül is Már sárga a világ Már sárban a világ*

*Bakancsok cuppognak Könnyű női cipők Felhallatszík erkélyedig
És elér a köd is Fuldokolsz akár a magányos templomok Tornyükban
örökre elnémult harangokkal (vigyázat nem túlszólalni) Hátad
mögött hegyek De hogy kerültek oda És te hogy kerültél ide Mintha
mostléd videója peregne valahol elől És néznéd És már nem lenne
hozzá fogható életed De akkor ki nézi a filmet A film te lennél És a
nézője is te lennél Kettéhasad egy cukorszemkristály a cukortartóban
Zengésétől összerázkódsz A hangok nem mindig hallatszanak Ahogy a
látvány sem mindig esik kívülre Te sem belül sem kívül Talán a seholban
Ujjaidon számolod az esőcseppeket Tegnap esett Mára elért a tudatodig
a tegnapi eső Lelassultál Elkényelmesedtél Mindegy lett hogy miben
nem veszel részt Egy délutáni eső unalmas és értelmezhetetlen Nem kíván
sem részvételt sem részvétet Üveghez nyomod az arcodat Nincs íze Csak*

*füstje Régebben a halál kutyái Most a halál kakasai Nem nyugszik
ez a táj Nem alszanak ki a pusztulás keltetői Körül vagy véve velük
alszol el Ébredsz fel Nem alszol és nem ébredsz fel Hallgatod az ugatást*

Átázik húsod ettől a szünni nem akaró hangtól Mégsem becsülted túl magad Mégsem bírtak el veled Az olcsó halál is tétovázik A film is áll És mégsem fénykép Te nézed És mégsem vagy a néző Gyerek szalad át a téren kezében levágott bárányfejjel Véres csíkot húz maga után A véres gyermek Háttal ülsz a térnek A tér mögött hegyek Hogy kerülnek oda Ahogy te ide Ahogy a bárányfej a térre A halál kakasai alvóhelyed közelébe Szétrágod fogaidat a szádban Össze kéne rakni a képet Felakasztani egy szögre Vagy magadat akasztani föl Végző soron nézőpont kérdése hogy melyik autentikusabb A látvány Vagy a

látványban te Vagy benned a látvány Vagy csak a szög Legfeljebb a kötél Kár hogy nem vagy öngyilkos alkat Nem a halál vonz Csak a halál mocska A szenny ragyog fel a halálban De ez a szenny nem mocskol Az élet mocska szennyez Arcod üvegét a ködböz nyomod Annyira csak kicsit elrepedjen Beleömlik fejedbe a köd Kitölt mint madárijesztőt a szalma Becsapódik a kapu Valaki jön Valaki elment Egy vagy és még egy Veled együtt három. Pedig milyen jól indult és bizonyára túldimenzionálad magadat Vagy a jelenséget ami körülötted kialakult Nem akarod aztán mégis belemerülsz Könnyedébben kellene Laza csuklógyakorlatokkal Talán Könnyelműen megfaragni a jelentéktelenség szobrait A nehézkedés elhatározás Határozd el magadat s megszabadulsz a súlyoktól Végül soha senki sem írta meg a valóságot Mégis zsibbad a bal karod A téren átvonszolja magát a véres kisgyerek Szeme helyén két ezüst gödör Megállás nélkül ugat

